

## Streda 2. novembra 2016 – Pamiatka zosnulých

85 rokov od smrti Adama Vereša

Text: J 20, 24 – 28

<sup>24</sup>Tu však Tomáš, jeden z dvanástich, prímenom Dvojča, nebol s nimi, keď Ježiš prišiel.

<sup>25</sup>Povedali mu teda ostatní učenici: Videli sme Pána! Ale on im odpovedal: Ak neuvidím stopy klinčov v Jeho rukách a nevloží si prst na miesto, kde tie klince boli, a ruku Mu nevloží do boku, vôbec neuverím. <sup>26</sup>Po ôsmich dňoch zase boli Jeho učenici dnu; aj Tomáš bol s nimi. A prišiel Ježiš, hoci dvere boli zatvorené, a postaviac sa do prostriedku, riekol im: Pokoj vám!

<sup>27</sup>Potom hovorí Tomášovi: Daj sem prst a pozri sa na moje ruky; daj sem ruku a vlož ju do môjho boku a nebuď neveriaci, ale veriaci. <sup>28</sup>Tomáš mu povedal: Pán môj a Boh môj! <sup>29</sup>A Ježiš mu riekol: Pretože si ma videl, uveril si; blahoslavení, ktorí nevideli, a predsa uverili.

Piesne: ES č. 658, 475

### **Zamyslenie nad Božím slovom:**

V týchto dňoch mnohí odchádzame na cintoríny, spomíname na svojich blízkych, ktorí nás opustili. Zároveň sa zamýšľame nielen nad životom a smrťou, ale aj nad vzkriesením a večnosťou. Pri spomienkach na zosnulých neraz odhalíme aj to, v koho a ako veríme. Veľmi rýchlo sa v tomto čase dá zistiť viera daného človeka. Sústreďením na modlitby, na Božie zaslúbenia, na Krista svedčíme o tom, že dôverujeme vzkriesenému Ježišovi. No ak sa sústreďujeme len na nádherne vyzdobený hrob, obrovské pomníky, epitafy, more slz a horekovanie, tak to prezrádza, že takáto viera nie je v poriadku. Vlastne to už ani nie je viera a právom nám patrí označenie „neveriaci Tomáš“.

Práve pred 85 rokmi zomrel Adam Vereš, prvý slovenský evanjelický biskup na Dolnej zemi. Vieru vo vzkrieseného, živého Krista hlásal nielen z kazateľníc, ale aj písaním odkazov. Pri spomienke na neho ďakujeme Pánu Bohu nielen za jeho dielo, ktoré konal, ale i za jeho odkazy, v ktorých môžeme aj dnes vyčítať, ako v Neho veril a dôveroval Mu. V stati *Odkaz neveriacim Tomášom* A. Vereš píše: „Tomáš bol učeníkom Pánovým, ktorý musel byť veľmi nedôverčivým človekom. Keď mu bolo niečo vysvetlené, a keď už všetci učenici v to uverili a pochopili, on bol vždy tým, ktorý sa tváril, robil nerozumným a nedôverčivým. Už Ho (Ježiša) všetci videli. Už sa všetci s Ním zhovárali. Tie ženy, Peter a iní, ba i tí dvaja, ktorí išli do Emauz. Nášmu Tomášovi je to všetko málo. On Ho chcel tiež vidieť, a nielen vidieť, on chce ešte viacej, on sa Ho chce dotknúť: *Ak neuvidím stopy klinčov v Jeho rukách a nevloží si prst na miesto, kde tie klince boli, a ruku Mu nevloží do boku, vôbec neuverím.* A Tomáš sotva dokončil svoje slová, keď odrazu On vstúpil a riekol: *Pokoj vám! Potom hovorí Tomášovi: Daj sem prst a pozri sa na moje ruky; daj sem ruku a vlož ju do môjho boku a nebuď neveriaci, ale veriaci.* Ten však už nemá viac smelosti pochybovať, nedôverovať a neveriť, ba ani prsty strčiť a ruku vkladať do rán Pánových, veď v rozochvení volá: *Pán môj a Boh môj!* Kiež by sa aj naša viera nikdy neklátila a aj pri rozlúčke s našimi najbližšími či pri svojom odchode mohli sme vždy len jedno zvoliť: Viem, že ma Ty vedieš, veď Ty si Pán môj a Boh môj.“ Amen.

### **Modlitba:**

Pane Ježiši, ďakujem Ti, že si Pán môj a Boh môj. Obetoval si sa za mňa na kríži, porazil si moc smrti a diabla a mne nehodnému tak dávaš večný život a spasenie. Vďaka Tvojej obeti sa tak nemusím viac báť svojej smrti a ani zostávať v žiali, keď ma mnohí blízki predišli do brán večnosti, či pochybovať o svojej budúcnosti. Veď keď Ty žiješ, aj my budeme žiť. Potešuj ma mocou svojho Svätého Ducha a daj, nech sa moja viera nikdy nekláti. Amen.

*Mgr. Dušan Saják, zborový farár v Evanjelickom a. v. slovenskom cirkevnom zbore v Iloku, Chorvátsko*